

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőnő, a béke emberé”

XXIII. (LXXIII.) 45. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1979. NOVEMBER 11.

Nem tudott fizetni

Máté 18:23—27

A lelki „jóvatétel” vonatai megállnak előttünk naponta s térnek vissza üresen a mennybe. Nem tudunk fizetni. Én magam is gyakran érzem, sőt hallok lelki fülemmel ennek a vonatnak zakatolását: Adós vagyok. Adós vagyok. Én még inkább annak érzem magam, valahányszor ezt a példázatot olvasom. A példázatban szereplő királyt egyre nagyobbak, gazdagabbak, az adókat pedig egyre szegényebbek, kisebbnek látom. A példázat szerint, amikor a király megkezdte szolgálóinak elszámoltatását, „hoztak eléje egyet, aki tíz ezer talentummal volt adós.” 1 talentum 43,65 kg. 10 000×43,65. Micsoda összeg! Hova tette? Mire költötte ez az ember ezt a rengeteg pénzt? (Heródesnek állítólag évi jövedelme 900 talentum volt.)

Hogy tudott ez a példázatban szereplő király ehhez az emberhez ilyen bizalommal lenni? De akármilyen nagy volt a bizalom, egyszer elérkezett az adósság rendezésének az ideje. Hogyan lehet rendezni — általában — az adósságot?

Törlesztés útján. Ez tarthat hosszú ideig is, éppen ezért az ilyen fajta rendezéshez a hitelezőnek hosszú türelme van szükségére.

Lehet egyszeri, végleges kiegyenlítés által. Ehhez azonban meg kell gazdagodnia az adósnak. De ezt, ha az adós hirtelen akarja elérni, nem marad bűntelen (Péld 28:20). Pál szerint: „Aki pedig meg akar gazdagodni, kísértetbe megy törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembé és romlásba merítik” (1Tim 6:9). Tehát ez az út veszélyes.

Lehet az adósságot rendezni teljes elengedéssel. Ehhez a hitelező nagylelkűsége kell. Az ilyen úton való adósságrendezést bizonyos esetekben Mózes törvénye is előírja. „Minden kölcsön adó ember engedje el, amit kölcsön adott az ő felebarátjának; ne hajtsa be az ő felebarátján, az ő atyjafián...” (5Móz 15:1,2.)

A példázatbeli király felszólította adósát, hogy „fizessen”, de az adós nem tudott fizetni. Fizetése képtelen volt.

Tegyenek pénzzé mindent — rendelkezett a király — adják el őt, feleségét, gyermekeit, mindenét, amije van, és fizessenek. De talán az egész család — ingóságaival együtt sem ért egy talentumot, hisz egyetlen rabszolga ára csak 30 sekel, 1 sekel pedig 14,55 gr. Nem maradt tehát más hátra az adós részéről, mint a könyörgés. Utolsó lehetőség — és egyetlen is! — arra, hogy élve megszabaduljanak hitelezője kezéből. „Leborulván azért a szolga előtte, könyörög néki, mondván: Uram, légy türelmemmel hozzám, és mindent megfizetek néked.” És erre a király a harmadik fajta rendezéshez nyúl: elengedi minden tartozását. És megnyerte ez az adós a király szívét, és megnyerte a tízezer talentumot is, visszanyerte életét is! Ó, micsoda nyereség! Egy pillanat alatt ilyen nagy gazdagsághoz jutni! Heródes nem állhatott volna mellé a maga 900 talentum évi jövedelmével. Érezte is ez az ember, hogy hirtelen nagy úr, nagyon gazdag lett, és úgy érezte, hogy hatalma is van. Mert azt, aki néki „száz dénárral volt adós” megragadta, fojtogatni kezdte és fizetésre kötelezte. És hiába könyörgött néki, ő nem hajlott, az ő szívét nem lehetett megnyerni. Vesztere! Mert, ha irgalom lett volna szívében, gazdag, élő ember maradt volna, de ennek híján halálra szegényedett.

Két dolgot nem tudott ez az ember: először fizetni, és aztán elengedni egy keveset másnak. Végül is hóhérok kezébe került.

Te tudsz-e fizetni a Királynak? Tudsz-e elengedni másoknak?

Imre Albert

Nyolc megfontolt igen

EGY KÖZISMERT RÉGI SZÓLÁS SZERINT: A nép szava, Isten szava. Ha tüzetesen megvizsgáljuk ezt az állítást, csakhamar világossá lesz, hogy ez csak bizonyos esetekben igaz. Hisz aligha tükörzheti Isten akaratát az emberi vélekedés, ha az ítéletalkotást ismerethiányba gyökerező balhiedelmek, vagy meseterségesen felszított szenvedélyek befolyásolják. Jól tudjuk, hogy Jézus Krisztust a közvélemény ítélte halálra, de az semmiképpen sem volt Isten szava. Tévednénk, azonban, ha egyes elrettentő példákra arra következtetnénk, hogy nem is érdemes figyelemre méltatnunk a kisebb-nagyobb embercsoportok közös megnyilatkozásait. Mert amilyen megbízhatatlanná tud lenni káros tényezők befolyására a köz vélekedése, épp olyan mérvadóvá lehet, ha egészséges körülmények között formálódik. Ez utóbbira szép példákat szolgáltat nekünk az első keresztyén gyülekezetekről szóló bibliai tudósítás.

Az apostoli gyülekezet működésének tanulmányozása arról győző meg minket, hogy a Szentlélek vezetését kérő és annak engedelmeskedő hívők összességének közös véleménye csakugyan Isten akaratának hordozója. Ez a megállapítás sokszorosan kipróbált, ezért hitvallásunknak a gyülekezet tisztviselőiről szóló cikkelyében is helyet kapott. Még fontosabb azonban az, hogy érvényesüljön a baptista gyülekezetek gyakorlatában, amikor tanácskozáikon személyi vagy egyéb kérdésekről döntenek. Ez természetesen nemcsak a helyi gyülekezetekre vonatkozik, hanem a különféle alkalmi gyülekezetekre is, mint amilyen egy egyházkerületi gyűlés, vagy egy országos közgyűlés.

MOST ÉPPEN EGYHÁZKERÜLETI GYÜLÉSEKRE KÉSZÜLÜNK. E gyűlések mindig jelentős események közösségünk életében. Fontosságukat idén még az is növeli, hogy napirendjükön szerepel a jövő év tavaszán esedékes országos közgyűlési választást előkészítő közvélemény-kutatás is. Az egyházkerületi gyűlések tagjai néhány nap múlva kézhezkapják majd az Egyháztanács lelkesíti tagjainak névsorát, azzal a

fölkéréssel, hogy jelöljék meg azt a nyolc személyt, akiket legalkalmasabbnak ítélnék arra, hogy országos egyházvezetői tisztséget töltsenek be. Az a küldött, aki becsületesen akar eljárni — és hisszük, hogy valamennyi ilyen — nem jelölhet meg csak úgy találmára nyolc nevet. De mit mérlegeljen? Mit vizsgáljon? A legtöbb felsorolt személyt már hallotta prédikálni, közülük némelyik különösen nagy hatással volt reá. Ha igehirdetőt kellene választania, már tudná, hogy mit tegyen, de most nem a jó és szép igehirdetés a tét. Még csak az sem, hogy melyik jelölttel tudna legjobban elbeszélgetni, vagy ki írja a leginkább szájaíze szerint való Béke-hírnök cikkeket. A kérdés most az, hogy kiket lát legalkalmasabbnak az egyházvezetői szolgálatra. A feladat tehát egy lelki ajándék, mégpedig az egyházkormányzás ajándékának fölismerése.

E feladat jó megoldásához az első teendő az, hogy ne feltételezésekből induljon ki a véleményező, hanem — ahogy ezt az első hívők is tették (ApCs 6:3, 5. Tit 1:5—9) — a *jelöltek eddigi tevékenységéből*. Milyennek ismerte meg őket a különféle ügyek intézésében? Milyen eredménnyel fáradoztak eddig egyházunk boldogulásáért? Hogyan foglaltak állást a missziói, az egyházközi és a társadalmi kérdésekben? S végül, tapasztalatuk és munkabíráskuk alapján elvárható-e, hogy az egyházat egyetemlegesen érintő kérdések terheit elhordozzák?

HA MINDEZT AZ ÚR ELŐTT ELCSÖNDESEDVE, a Szentlélek által megvilágosított és vezérelt értelemmel mérlegeli minden küldött, akkor híven teljesíti az Úr Jézus akaratát, aki véleményalkotásunk tisztasága érdekében így buzdít bennünket: „A ti beszédeitekben az igen legyen igen, a nem pedig nem” (Mt 5:37). Így akár a már szolgálatban állók neve mellé kerül majd a kicsiny „x”, akár mások neve mellé, e nyolc megfontolt *igen* is hozzájárul majd ahhoz, hogy közösségünk fontos órhelyein továbbra is kipróbált testvérek álljanak. Mi pedig megízlelhetjük újból az Isten és emberek előtt botránkozás nélkül való lelkiismeret felülmúlhatatlan jó ízet.

Győri Kornél

Ökumenikus hírek

Az NSZK-beli Evangéliumi Egyházak Diakóniai Szervezete április 26-án közölt nyilatkozatában figyelmezteti a felelős állami és politikai vezetőket arra, hogy Európa nyugati felében hat millió munkanélküli él. A nyilatkozat megállapítja: Ez a helyzet leginkább olyan embereket érint, akik a rendkívül magas normáknak nem tudnak eleget tenni. Felebaráti szeretet és támogatás megértés nélkül ezek az emberek feleslegesnek érzik magukat az életben. A munkanélküliséget a nemzeteknek közösen kell csökkenteniük.

Az AFRIKAI Egyházi Sajtószolgálat (APS) megkezdte működését a kenyai Nairobinban. Az Össz-Afrikai Egyházak Konferenciája nevű szervezet épületében működő sajtószolgálat hivatalos megnyitóját április 2-án *Daniel Mutinda* kenyai tájékoztatói miniszter tartotta. Az új sajtószolgálat működéséhez segítséget nyújt az EVT, a Lutheránus Világszövetség, a Keresztyén Kommunikáció Világtársasága és még számos nemzetközi egyházi szervezet. Főszerkesztő: *Richard L. Skala*. (epd)

Az NSZK-beli Evangéliumi egyházak Diakóniai Szervezete és a Német Katolikus Caritas Szövetség azonnali segítséget nyújtott Jugoszlávia földrengés-sújtotta körzetének. A gyorssegély értéke mintegy 200 000 nyugatnémet márka volt. (epd).

BRAZILIÁBAN a közvéleményt mérő dokumentációt hoztak nyilvánosságra ezzel a címmel: „Az elnyomás a brazilai egyházban — 1968—1978”. A tanulmányt Arne kardinális (Sao Paulo) ösztönzésére az Ökumenikus Dokumentációs- és Információs Központ állította össze. Az adatokból megtudjuk, hogy az elmúlt 10 évben 9 püspököt és 113 lelkészt börtönöztek be, 7 lelkészt gyilkoltak meg, 9-et raboltak el, 10-et kiutasítottak az országból. 34 lelkészt testileg

megfenyítettek. Az erőszakos cselekmények az egyházi személyekkel szemben az állam reagálási arra, hogy az egyház az elnyomottakat védelmezi, szót emel az indiánok emberi jogaiért, a munkásokért, küzd a földosztás megvalósításáért, a demokratikus jogok érvényesítéséért. (LWB Information)

Az ÉSZAK-NYUGATNÉMET Evangéliumi—Református Egyház legutóbb külön kiadásban tette közzé azokat a tanulmányokat, amelyek erről a témáról szólnak: „Halálbüntetés — igen vagy nem?”. A kérdéshez neves teológusok és jogászok szoltak hozzá. (Junge Kirche)

SPANYOLORSZÁGBAN jelenleg több mint 130 000 dél-amerikai menekült él, akiknek politikai üldöztetés miatt kellett elhagyni hazájukat. (epd)

LONGO MAI néven fiatal nyugat-európai keresztyének 1972-ben termelői

Alaphang

— Zsoltárok 40:2—5 —

Epedve vártam Őt, és nem hiába: meghallgatott az Úr, és kiemelt a süllőed iszából engemet, bizonytalanságból szilárd sziklára.

Bűnöm miatt nem télt pusztulásra. Útján biztossá tette léptemet. Nem értem: ily nagyon miért szeret, szívét előttem ennyire kitárva?

Napról-napra körülvesz sok csodája, szívem, szavam ezért Őt áldva áldja. Minden tettét fel sem sorolhatom.

Boldoggá tesz, hogy mégis mondhatom:

űj éneket adott az Úr a számba alaphangként, mely Őt dicsérő hála! Balog Miklós

közösséget hoztak létre. A szervezethez jelenleg 16 önálló termelői közösség tartozik Franciaország, Ausztria és Svájc területén. A szervezet legújabbban kiterjesztette tevékenységét Dél-Amerika területére is. Elhatározták, hogy menekült tábortok helyett földművelő közösségeket hoznak létre, s ezek révén támogatják a nicaraguai Somoza rezsimből menekült családokat. Costa Rica és Honduras területén 3000 hektárt vásárolt meg a Longo Mai erre a célra, és eddig az ott termelt javak ellenértékéért bevett 3,5 millió frankkal támogatta a Costa Rica-ba menekült családokat. (epd)

Az USA és a Szovjetunió egyházainak képviselői Genfben közös megbeszélést tartottak, amelynek eredményeként felhívták intéztek az érdekelt felekhez, és sürgetik a SALT-2 egyezmény mihamarabbi aláírását és az atomfegyver kísérletek betiltását. A két állam egyházainak képviselői elégedetten állapították meg: 20 év óta először sikerült közös nyilatkozatot kiadni egy ennyire fontos etikai problémával kapcsolatban. A szovjet egyházi delegáció vezetője, *Juvenalij metropolita* kijelentette: „Eddig még egyetlen találkozáznál sem volt tapasztalható ennyire a kölcsönös egyetértés, mint ez alkalommal”. (epd)

DR. HANSELMANN bajor evangélikus püspök nemrég nyilvánosságra hozott véleménye szerint minden embernek joga van „az emberhez méltó halálhoz”. A nyugatnémet egyházi körökben is nagy visszhangot kiváltott kérdéssel kapcsolatban kifejtette, hogy a halálos betegségben szenvedőknek szükségük van az emberi közelségre és a velük való törődés tudatára. Az elhalálozáshoz való aktív segítségnyújtást azonban az egyház helyteleníti. (epd)

Ádám Jenő emlékház

— Valóban így van ez? — kérdezem újra Vő Imrét.

— Igen. Augusztusban volt pl. Egerben egy országos néprajzos találkozó. Legalább 25 református lelkész és jó pár katolikus plébános volt jelen. Jőmagam 1963 óta vagyok a Magyar Néprajzi Társaság tagja. Örülök annak, hogy itt is jónéhány lelkész ismerősöm van, akik kiváló munkát végeznek. A jövőért dolgozunk mindnyájan. Az elmúlt években 15 pályamunkát írtam, az idén újabb kettőt. Remélem, hogy ezt a kettőt is díjazák, mint az előző tizenötöt. Azért is volt nekem szoros ez az év, mert épp, hogy befejeztem a pályamunkákat, már is kezdenem kellett az új emlékház berendezését.

— Amikor belépünk az emlékházba, Ádám Jenő jelmondata és zenéje fogad bennünket. Szakszerű tárlatvezetésben van részünk. Megelvenedik a mester életműve, a gyermekkor, a katonaévek, a családi és közélet emlékei.

Melyek a legérdekesebb emléktártyák, dokumentumok?

— Minden érdekes, de egy párat kiemelek: királyi kitüntetések, Kossuth-díj, jó néhány plakett, levelek, fényképek, okiratok, bizonyítványok, egyházzenei munkásságának dokumentumai, énekeskönyvek, karmesteri ruha és -pálca, néhány bútoradarab, kedves zongorája stb. Az anyag másik fele az ajándékozó halála után kerül az emlékházba.

— Van valami nyoma annak, hogy az amerikai turné alkalmával baptistákkal is találkozott a zeneszerző?

— Igen. Az újságok közül az egyik magyar nyelvű amerikai lapban pl. Héthalmi testvér köszönti Ádám Jenőt és ismerteti munkáját. Igen jól érezte magát a mester egykori tanítványánál.

— Kaphatnánk egy fényképet az emlékház megnyitásáról a Békehiérnök számára?

— Hogyne, igazán sok fényképnél van, az istentiszteletre viszek néhányat.

A DÉLUTÁNI BESZÉLGETÉST az esti istentisztelet után — miközben néhány fényképet átadtam — még ezzel töltötte meg Vő testvér: Örülnek, ha benne lehetne az interjúban, hogy ennek a tervnek a megvalósulásáért én nagyon sokat imádkoztam, s most úgy nézek az emlékházra, mint az imághallgatás egyik bizonyítékára.

Köszönöm a képet és az interjút.

Ifj. Almási Mihály

A NAPILAPOK, A RÁDIO és a televízió jóvoltából olvasóink már értesülhettek arról, hogy a nagy zeneszerző, karmester, zenetudós, zenepedagógus, Kodály tanítványa és 40 éven át volt munkatársa, Ádám Jenő zenei „hagyatékát” szülőfalujának ajándékozta, ahol emlékházban helyezték el az anyagot. Ebből az alkalomból ültünk le az új emlékház kutató szobájában Vő Imre testvérrel, a Szigetszentmiklósi Baptista Gyülekezet egyik elöljárójával, az emlékház és a falumúzeum vezetőjével. Az előzmények a következők: Nemrégiben átadtam nekem egy levelet. A borítékra a nevem után a Békehiérnök feliratát kaptam. A levelet a Békehiérnök felírta, folytatott munkámra utaló megjegyzés állt. Egy riportra csatolt meghívót kaptam. Idézem: „A Szigetszentmiklósi Nagyközségi Tanács, a hazafias népfőrt és a honismereti szakkör vezetősége szeretettel meghívja Önt és kedves családját az ÁDÁM JENŐ GYÜJTEMÉNY (EMLEKHÁZ) ünnepélyes megnyitására 1979. október 5-én 14 órára. Megnyitó beszédet mond: SZOKOLAI SÁNDOR, Kossuth-díjas zeneszerző, érdemes művész, a Zene-művészeti Főiskola tanára.”

A meghívón szerepelt még Ádám Jenő jelmondata: „Minden embernek ott kell dolgoznia, ahol nincs helyettese. Én a zenei népművelést választottam. Muzsikálni, énekelni tanítani az embereket, szeretni, érteni a szépet a zenében is — ez volt a célom.”

Szeretnék föltenni néhány kérdést Vő testvérnek. Kinek az ötlete volt az emlékház létesítése, hisz — ha jól tudom — Magyarországon Kodály-nak vagy Bartóknak sincs még emlékháza, eszerint a néhány évvel fiatalabb „tanítvány”, Ádám Jenő, megelőzte mestereit?

— Igen, így van. 1976 nyarán fölkeríttem Ádám Jenő tanár urat, hogy legyen névadója a falumúzeumnak, mint közönségünk szülője. Miután előadtam kérésemet, ezt mondta: Jó, hogy jött, most gondolkodom azon, hogy mit csináljak a zenei „hagyatékossal”. — A beszélgetésnek az lett az eredménye, hogy a professzor úr elhatározta (még akkor, 1976. augusztus 10-én), hogy Szigetszentmiklósnak ajánlja föl zenei hagyatékát. A közönség vezetősége örömmel vette a hírt és megvásárolta Ádám Jenő szülőházát, nagy anyagi áldozattal rendbehozatta, és elhatározta az emlékházba nyitást.

Ez év augusztus 21-én kezdtem hozzá a kiállítás rendezéséhez és hat hét alatt készült el. Október 5-én nagyon boldog voltam, hogy sikerült bevéltanom a tanár úrnak tett ígérete-met, s a szülőházban nyílt meg a kiállítás.

— Voltak nehézségei a szervezésben?

— Igen. Az általában jelentkező problémákon túl (hogy nem mindenki egyformán értékeli az ilyen munkát,

nem is mindenki látja szükségesnek), meg kellett küzdenem olyan nézetekkel is, hogy „Mit akarsz az öreg reformátussal?” Azt hiszem, hogy Ádám Jenő vallásossága — mint szellemi életünk annyi kiválóságánál tapasztalható — nem jelenthet megkülönböztetési alapot, s ma nem is jelent. Magam is tapasztalom, hogy baptista hívőként munkálkodva — akár mint tanácsstag-nak, akár mint a két múzeum vezető-jének — megbecsülésben van részem. Azt hiszem, hogy ma a megbecsülés legfontosabb feltétele az, hogy a szavak mögött tettek is legyenek, hogy ne csak vállaljunk bizonyos munkát, hanem el is végezzük azt.

— Hadd kapaszkodjak bele egyik mondatába! Ma már túl vagyunk azon az időn, amikor egy ilyen megkülönböztetés, hogy „örök református”, azt is jelentette, hogy az illető nem lehet feltétlenül hasznos polgár, még kevésbé vezető pedagógus egy szocialista országnak. Tudjuk Ádám Jenőről, hogy volt olyan szak-sza az életének, amikor mellőzték. Mondana erről valamit?

— Igen. Kétszer járt így életében. Amikor hazajött az orosz frontról (négy évig volt hadifogságban), 1929-ig nem kapott állást, mert bolseviknak tartották. 1929-ben, 5 évvel a Zeneakadémia elvégzése után — ahol Kodály igen tehetséges tanítványa és munkatársa volt — kapott csak tanári állást. Ért-hetetlenül mellőzték az ötvenes évek elején azt a tudóst, akit korábban bol-seviknak tartottak. Csak 1957-ben kapott pl. Kossuth-díjat, Kodály javas-latára amerikai turnékon vett részt. Mindenütt ünnepelték. Egy teljes évig tanított pl. egy brazil egyetemen.

— Tudjuk Ádám Jenőről, hogy aktív szerepe volt az új református énekeskönyv munkálataiban és a református kántorképzésben. Van-e valamilyen baptista vonatkozású tevékenysége, kapcsolata?

— Van, igen! Én az első találkozá-somkor elmondtam, hogy ki vagyok. Nagyon jó véleménnyel volt a baptis-tákról. Örömmel emlékezett Héthalmi Páth Károlyra, akinek egyik dedikált műve is látható a kiállításon. Mindig nagy szeretettel emlegette Beharka Pál testvért, és elismeréssel beszélt a bap-tista zenei élet fejlődéséről. Örömmel fedeztem fel könyvei között gyülekezeti énekeskönyvünket, A hit hangjait, Beharka Pálné aláírásával. A könyv a „Föl, testvérim, harcra készen!” kezde-tű éneknél kinyitva — amelynek zené-jét Ádám Jenő szerezte — látható a vitrinben.

MAGAM IS OTT VOLTAM az em-lekház megnyitó ünnepségén Szokolai Sándor őszinte, meleg hangú köszönté-

sek! A bűnös apa esdekel, s az ártatlan kisdéd szenved. A király lemond mindenről, pihenésről, táplálkozásról, társaságról. Nem alszik, nem eszik, csak sír és könnyözik. A bűn nagy hatalom, tönkre tudja tenni még az „Isten szíve szerinti” férfit is! Bár az anya keservéről és szenvedéséről hallgat az Írás, hiszen ő „csak” nő volt, bizonyára az ő szívében is átjárta a fájdalom töre, de ki törődött az ő fájdalmával, mikor a királyi apa a földön hevert bánatában? Szegény leigázott női lélek! Még a férje utáni bánatának könnyei fel sem száradhattak és már a haldokló gyermeket siratja! De mindhiába, annak meg kellett halnia. — Isten nem könyörtelen, csak megtartja szavát! Megítéli a bűnt, és a bűn szoldja a halált.

Dávid szegénnyel és orcája pirulásával vallja meg bűneit a próféta figyelmeztetése után. A fájdalom könnyei átváltoznak a bűnbánat könnyeivé, s megnyeri a bűnbocsánatot is. Mivel Isten nem azt nézi, hogy ki mekkora bűnt követett el, hanem azt, hogy a bűnös meg akar-e szabadulni a bűntől; fájlalja-e azt, bántja-e, hogy Istent megszo-moritotta; szegényli-e, hogy nem tudott uralkodni magán. Mert aki önmagán nem tud, annak mások fölött nincs jo-ga uralkodni! A királyok hatalma nem nagyobb Isten hatalmánál, és ha az Ő törvényét megszegik, vagy megvetik, annak következményét viselniük kell. — Dávid király megrázóan festi le ér-zéseit: „Bűneim előttem vannak éjjel és nappal, orcám pirulásával emléke-zem vétkeimre...”

(A következő számban folytatjuk)

Üzv. Bányai Ferencé

se, Ádám Jenő egyéniségéhez igazodva nem előadás volt, hanem a neves zene-szerző visszaemlékezése önmagára, a cingár akadémistára, s a mindig „hoz-záférhető” professzorra, „Jenő bácsira”. Nem hallgatott a mellőzés éveiről sem, és boldog öregséget kívánt a 83 éves mesternek.

Kedves színfoltja volt az ünnep-nek, amikor Ádám Jenő az öt énekek kö-zöntő kislánynak bemutatta, hogyan is lehetne még szebben énekelni. Az iga-zí pedagógus 83 évesen sem tagadja meg magát. A jelenlevő diákok pe-dig azt a feladatot kapták tőle, hogy írjanak dolgozatot (és küldjék el neki) a tisztességről. Ez volt az a szó, amit Ádám Jenő oly sokszor aláhúzott be-szédében. Külön is megköszönte Vő Imre testvér fáradozását az emlékház létrehozása és berendezése ügyében.

Gyülekezetünkben jó harmincan le-hettünk ott a megnyitón. Tisztelettel és szeretettel gondoltunk Ádám tanár ú-ra. Annak is örülünk, hogy Vő test-vér fáradozását siker koronázta. A mű-zeumi, néprajzi munkában sok helyütt találunk egyházi embereket, lelkesze-ket. Olyan területe ez az életnek, ahol különösen jól együtt dolgozhatnak hi-vők és nem hívők.

Ádám Jenő ünnepélyesen átadja az emlékházat. (A zeneszerző jobbán Vő Imre testvér, a másik oldalon Garai István tanácselnök.)

Gondolatok

Egy napod sem telhet el úgy, hogy ne gon-dolj arra, hogy még sokan nem ismerik Jé-zust!

*

A szélesre kitért ökumené idején is tudnod kell, ki vagy. Nem lehetsz egyszerre több felekezet tagja, mint ahogy nem lehetsz egy-szerre: vasesztérályos, pék meg orvos, mert mindegyik egész embert kíván. Aki ezt fi-gyelmen kívül hagyja, az kontár.

Hegyi András

Olvasóink leveleiből

Hálaadás

Istenem, Teremtőm, most mindent köszönök!
Az életet, békét a sok-sok örömet.
Az évszakok rendjét, minden változását,
A föld termésének bőséges áldását!
A rügyet fakasztó napsugaras tavaszt.
A búzakarászban ragyogó szép nyarat!
Az új kenyere, a beérett gyümölcsöt,
Mit a gondviselés asztalunkra öntött.
Megvan a kenyere, mennyel és földi,
Van hát elég okunk mindezt megköszönni!
Asztalt Te terítesz, Tőled jön a bőség,
Áldjuk szent Nevedet, tiéd a dicsőség!
NAGY KÁROLYNÉ
(Békéscsaba)

Hirdetés

A BUDAI GYÜLEKEZET 1118 Budapest, Al-sóhegy u. 38/a főfoglalkozású házgondnoki és takarítói teendőket ellátására, cserelakással rendelkező budapesti, vagy vidéki gyülekezeti tagot keres. A cserelakás készpénzzel is megváltható.

Akik hazamentek

PECS-VASAS: Horváth Istvánné Kovács Zsuzsanna testvérünket, akit az Úr fiatalon, 25 éves korában szőlőtől haza, szeptember 6-án kísértük utolsó földi útjára.

BUDAPEST — NAP UTCA: október 5-én volt Hodási Sándor temetése. Testvérünket 84 éves korában hívta haza az Úr, akit 65 éven át hűséggel szolgált. Tóth Mihály merítette be 1914-ben. A vészőli gyülekezet egy-kori vezetőjeként éveken át hirdette az Igét. Élete alkonyán gyülekezetünk hűséges, imádkozó tagja volt.

MISKE: Október 5-én temettük Kosztolányi Lajos testvért, aki 81 éves korában ment el az örök hazába.

MEDGYESEGYHÁZI KÖRZET: Korda Károlyné testvér 84 éves korában hosszú szen-vedés után elhunyt. Augusztus 28-án kísér-tük utolsó földi útjára. Testvérünk özvegyen hat gyermeket nevelt fel.

MEGJELENT
A REFORMÁTUS SAJTÓOSZTÁLY
GONDOZÁSÁBAN
a MAGYAR ZSOLTÁROK
című könyv.

A kórusművek genfi zsoltárok
feldolgozásai
magyar szerzőktől.

Ára: 200 Ft;

valamint

Régi magyar istenes énekek
feldolgozásai
orgonára, harmóniumra.

Ára: 120 Ft.

Kaphatók: a Protestáns Könyves-boltban, Budapest IX., Ráday u. 1.
(a 15-ös autóbusz megállójánál).
Megrendelhetők: a Református Saj-tóosztályon, Budapest XIV., Abonyi u. 21. Pf. 5. 1440.